

Jan Mulder (73) wil nog niet dood. Überhaupt niet, als het even kan. In een zesdelige serie gaat hij het gesprek aan met wetenschappers en vrienden.

Duizend jaar lui zijn

Het eeuwige leven van Jan Mulder

► NPO 1, 22.30-23.05 UUR

WILT u echt eeuwig leven? **Jan Mulder:** 'Ja, daarom heb ik dit programma gemaakt. Niet dat ik bang ben voor de dood, maar het lijkt me zo'n saai bedoening. Het begint me steeds meer tegen te staan, dat lange, lange niets. Ik geniet elke dag van het leven, met alle problemen en ongemakken.'

Hoe schat u de kans in?

'In de serie bezoek ik een aantal wetenschappers. Zij hadden het over orgaanvervangende, celvernieuwing, DNA-geknip, je brein uploaden naar de cloud, dat soort dingen. Het komt er wel aan. Maar het ging me vooral om het gespreksonderwerp, het filosofische vraagstuk. De meeste mensen willen er niet aan hoor. Dat vind ik zo raar!'

Waarom is dat?

'Het leven zonder de dood is zinloos, hoor je dan. Waar haal je het vandaan? Het wordt juist zinvoller zonder die rare li-



Jan Mulder

miet. Of ze zeggen: met oneindig veel tijd wordt een mens lui. Nou, prima: duizend jaar lui zijn en dan zien we wel weer. Dat is juist het prettige aan de eeuwigheid.'

Heeft u het gevoel te weinig tijd te hebben?

'Ja. Maar niet om speciaal iets te doen of zo. Tijd is een relatief begrip. De tien, vijftien jaar die mij nog rest is ook een eeuwigheid. Maar toch, als je gaat rekenen... Ik sta graag op 's ochtends. Ontbijtje. Het licht zien worden. Heerlijk.'

Lekker.

(Lacht.) 'Kijk, dat is de instelling! Ach, man. En dan mijn poes graag ook. Die moet niet doodgaan.'

En de praktische bezwaren?

'Dat lossen we wel op. We verhuizen een paar miljard men-

sen naar Mars, of nog verder. Een futuroloog vertelde me hoe dat eruitziet. Wel spannend. Niet echt naar mijn smaak, moet ik zeggen. Ik ben een eenvoudig mens die van de natuur houdt, een glooiend landschapje... Het wordt natuurlijk wel intenser, onherkenbaarder, met transportbuizen voor je deur. Maar toch. Liever in een raket of in een buis leven dan het totale onbewuste. Als je wie dan ook vlak voor z'n dood vraagt "wil je het nog even uitstellen?" dan zegt iedereen ja. Eeuwig leven klinkt eng, maar het is natuurlijk niet per se eeuwig. Het is uitstellen zolang je wilt, tot je er een keer vrijwillig uitstapt. Het zelf kunnen beslissen, dat lijkt me zo prettig.'

DAAN SCHNEIDER